

30.

Ani se mi sem ten sen nechtěl psát, protože mi přišel dost divnej, ale nakonec to dopadlo takhle. Jednou na Královně nebylo nic moc počasí, na koupání v řece trochu zima, ale na druhou stranu dusno. Už když jsme šli do Třeboně, uviděli jsme na začátku velkej billboard, kde bylo napsáno o novém aquaparku, který v Třeboni otevřeli. Vedoucí se po dlouhém dumání a přemýšlení rozhodli, že nám udělají tu radost a vezmou nás s sebou se vyřádit. Do tašek jsme naložili ručníky, plavky a všechno co je ještě na koupání potřeba. Celý natěšený jsem skoro doběhli do Třeboně, kde se prostě aquapark ne a ne objevit (možná to tak moc nebyla chyba aquaparku ale tak trochu naše). Poptali jsme se pár lidí, ale ti vůbec nevěděli, že by nějaký aquapark existoval. Řekli jsme si, že jenom neviděli žádnou ceduli ani nic jinýho. Nakonec se před náma, jako by ze země vyrostla, objevila obrovitánská budova, ze které na každé straně trčelo strašně moc tobogánů. S úsměvem od ucha k uchu (teda spíš s TLEMELEM) jsme se doslova rozběhli ke vchodu. U pokladny byla příjemná paní, která nám oznámila, že za to jak jsme všichni roztomilí a slušně vychovaní, nám to dá zadarmo. Byli jsme jí tak vděční, že jsme se začali chovat ještě líp s očekáváním, že ještě něco dostaneme (bohužel). Už v šatně nám bylo jasné, že to není normální, ale vlastně proč ne, vždyť se na nás podívejte, že? No prostě to tam bylo nádherný, asi 10x větší než na Kladně, byla tam spousta různých atrakcí a tobogánů, ale nejvíc nás zaujal obrovský bazén, který měl jakoby přikryté dno, nebylo tam vidět. Wimpy řekl, že to vyzkouší, aby se něco nestalo a opatrně tam skočil. Hladina se pod ním najednou jakoby propadla a úplně zmizel, nebyl vidět ani voda se nezavlnila. Lekli jsme se, co to je za bazén, ale vedoucí nás uklidnili, že se nic neděje, ať se vrátíme k zábavě. No jo, jenže najednou zmizeli všichni vedoucí a my se začali opravdu bát. nakonec jsem prostě do vody skočila a jemně jsem se zastavila uprostřed. Všude tu byli lidi, kteří normálně naskákali taky dovnitř a chodili jako na zemi. Zkusila jsem se nadechnout a šlo to, nic se mi nestalo. Z mobilu hned volám nahoru, aby ty a ty děti poslali do toho bazénu. Zanedlouho se objevují těsně přede mnou. Šli jsme hledat vedoucí, což nebylo ani trochu lehké, protože městečko pod vodou bylo strašně veliké. Našli jsme je v jedné restauraci, kde nám zařizovali oběd. V klidu a s legrací jsme pojedli a vydali se na zpáteční cestu. Když jsme ale vyšli, budova se propadla do země a nebylo poznat, že by tam nějaká kdy byla.

Tak to bylo celý...

Želva, 21.3.2006